

3 december 2023
Eerste Advent – doopdienst

**GODS LOF UIT DE MOND VAN
KINDEREN**

Mattheus 21, vers 1 t/m 16

Misschien heeft u die foto ook voorbij zien komen in de afgelopen weken: demissionair minister Kuipers, minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, die tijdens een congres een soort selfie maakt met een leider van de Taliban. Hij wist op dat moment niet dat het een leider van de Taliban was en daarom heeft hij zijn excuses aangeboden toen de foto viral ging en hij erachter kwam met wie hij voor de foto had geposeerd. Demissionair minister Kuipers maakte op X duidelijk dat hij juist stond voor mensenrechten en in het bijzonder voor vrouwenrechten in tegenstelling tot de Taliban. Met wie je wordt gezien, is soms heel belangrijk. Tijdens een top met de wereldleiders wordt er altijd heel sterk opgelet wie naast wie gaat staan voor de persfoto. Waar staat wie? Wie staat naast hem of haar? Maar je hebt het natuurlijk ook in het gewone dagelijks leven: wat is er nu mooier om een selfie te maken met je favoriete voetballer of zanger, of predikant? Met wie je wordt gezien, lijkt ook iets over jezelf te zeggen. Nu, vanmorgen zien wij de Heere Jezus. En met wie wordt Hij gezien op het tempelplein van Jeruzalem? Met een groepje drukke en zingende kinderen. En met een paar gehandicapte mensen. En daaromheen: het werkvolk uit het achterland van Israël, uit Galilea. Die laatsten waren met Hem meegekomen om in Jeruzalem het Pesachfeest te gaan vieren en deden Hem ingeleide in Jeruzalem. En wie staan daar op een afstandje met wenkbrauwen gefronst en mopperend naar Jezus te kijken? De leiders van het volk. Nu, in tegenstelling tot de foto van minister Kuipers, heeft dit beeld van Jezus tussen die kinderen in wel alles te zeggen over deze Koning, Koning Jezus. En omdat wij zojuist bij de doop in één zin de naam van een van de kinderen, van Thijs, en de naam van Jezus hebben uitgesproken, leek het mij mooi om hier nog eens wat beter naar te kijken. Want dit beeld wat wij vanuit Mattheus 21 krijgen te zien heeft alles te zeggen over Wie Jezus is..., het heeft alles te zeggen over Zijn Koninkrijk, Zijn rijk dat zal komen... en het heeft alles te zeggen over u en jou. Wij gaan daarom nog wat langer naar dat beeld kijken van die Koning Die intocht deed in Jeruzalem en vervolgens tussen de kinderen in te vinden was. De Koning is gekomen. Advent, dat betekent: Hij komt! Maar wat heeft deze komst, dit beeld wat wij hier van Jezus zien precies te betekenen?

Nou, het betekende in ieder geval een hele opschudding. De komst van Jezus zette alles op z'n kop. Letterlijk werden de tafels op het tempelplein door Jezus op de kop gezet. Maar het begon al met Zijn aankomst in Jeruzalem. Jezus werd begeleid door een

hele menigte mensen. Waarschijnlijk waren dat – zoals ik al zei - mensen die Hem tijdens Zijn rondreizen door Galilea waren gevolgd, die waren aangehaakt. Galileërs dus. Mensen uit het noorden van Israël, uit het 'Galilea der heidenen'. Toch een beetje het achterland, niet wat betreft de economie, maar wat betreft het soort mensen dat daar woonde. Nu, je zou als hoofdstad zo'n hele groep mensen juichend op je af zien komen, met hun leider in het midden. Het doet mij denken aan hoe mw. Caroline van der Plas met een trekker Den Haag binnenreed en hoe later allemaal trekkers zijn gevolgd richting Den Haag. Een groep mensen uit het achterland die luid roepend richting de hoofdstad gingen, met hun leider... op een ezel gezeten. Ja, dat is aan de ene kant heel nederig: niet hoog te paard dus, maar op een ezel. Maar aan de andere kant: het is ook wel heel pretentius. Want Koning Salomo van eeuwen geleden, de zoon van koning David, was ook op een ezel Jeruzalem binnengereden. En hoorde je wat roepen die mensen riepen? Ja precies! 'Hosanna, de Zoon van David!' 'Gezegend Hij, Die komt in de Naam van de Heere.'

En dan... Deze Jezus, Die blijkbaar het prima vindt dat zij Hem toeroepen als de nieuwe Redder, de nieuwe Koning, gaat naar het tempelplein en gooit daar alles omver. 'Mijn huis zal een huis van gebed genoemd worden, maar jullie hebben er een rovershol van gemaakt!', zo citeert Hij luid een tekst uit het boek Jeremia. Wie bedoelt Jezus als Hij zegt 'Mijn huis zal een huis van gebed genoemd worden'. Het lijkt wel alsof Hij Zichzelf met God identificeert... Jezus meent te mogen bepalen hoe het er in het huis van God aan toe

moet gaan... En als Hij dan ook nog blinden en kreupelen daar aan het genezen gaat – ja, prima natuurlijk, maar waarom richt Hij zich nu op mensen die normaal gesproken aan de kant van de weg staan, om te bedelen... en waarom laat Hij nu de leiders, het bestuur van de tempel zelf aan de kant staan? ... En dan nog al die roepende kinderen die Hem de Messias noemen, de ware Zoon van David...? Wat heeft dit allemaal te betekenen?

De leiders van de tempel stappen op Jezus af en vragen Hem verwijtend: 'Hoor Je dan niet wat deze kinderen roepen?' En dan zegt Jezus: 'Uit de mond van jonge kinderen en van zuigelingen hebt U voor Uzelf lof tot stand gebracht'. Weer een tekst uit het Oude Testament, die Jezus in de mond neemt, uit Psalm 8 Ja, heel passend natuurlijk 'uit de mond van jonge kinderen hebt U voor Uzelf lof tot stand gebracht': hier staan een stel kinderen te juichen en te springen..., maar ook deze tekst gaat over God, net zoals die vorige tekst die Jezus noemde... Jezus citeert uit het Oude Testament, *alsof het over Hemzelf gaat*. 'Mijn huis van gebed...' 'Uit de mond van jonge kinderen en zuigelingen hebt U lof bereid.' Deze Jezus Die hier alles op de kop komt gooien, deze Revolutiebrenger, beweert de Messias te zijn, de toekomstige Redder Die in het Oude Testament was beloofd. Ja, nog sterker: Hij beweert God Zelf te zijn. God in ons midden! God, de allerhoogste God, zo heilig dat men in Israël de Naam van God niet eens

uitspreekt, deze God... te midden van een stel kinderen, gehandicapte mensen en het gewone volk uit het achterland van Israël. De kleinsten vooraan. De kwetsbaren naast Hem (door Hem zelfs aangeraakt). En het gewone volk het meest dichtbij.

Ik vind het wel bijzonder mooi om dit beeld te zien, u ook niet? Die kinderen vooraan. Nu, net zoals ook bij de doopplechtigheid, met de jongste van hen – Thijs – het meest centraal en de anderen daaromheen. God verbindt Zich in Jezus juist aan het kleine en het kwetsbare.

In onze wereld gaat dat vaak anders. Wij plaatsen belangrijke mensen bij belangrijke mensen en belangrijke landen bij belangrijke landen. We maken er een G20 van. En de mensen en landen die nog meer belangrijk zijn, die vormen dan een G7. Wij meten. Wij wedijveren. Wij strijden. Want je moet niet onderdoen voor. Niet de kaas van het brood laten eten. Wij beantwoorden geweld met geweld indien nodig. Zoveel in deze wereld gaat om macht, om gezien worden, om respect afdwingen, om te shinen. Maar God heeft dat allemaal niet nodig. Hij staat daar zo ver boven. God in de hemel lacht - zo zegt een psalm - om al dat menselijke strijden, meten, willen en denken te kunnen. Alle volken, zo zegt een profeet uit de Bijbel, zijn bij elkaar een stofje aan een emmer. Pf, weg! God kan ze zo allemaal wegblazen. Maar God in al Zijn hoogheid en majesteit komt Zelf deze wereld binnen... in een Mens op een ezel... en Hij verbindt Zich aan het meest kwetsbare... aan een stel roepende kinderen op het tempelplein. 'Uit de mond van jonge kinderen en van zuigelingen hebt U voor Uzelf lof tot stand gebracht'....

Even op die jonge kinderen inzoomen hoor... Waarom laat Jezus de kinderen die om Hem heen staan eigenlijk zo zingen, terwijl de leiding van het tempelplein zich hieraan gruwelijk loopt te ergeren? Laat Jezus hen gewoon zingen, omdat zij met hun liedje precies de waarheid vertolken? Zij zingen immers: 'Hosanna – dat betekent iets van 'hulde' – de Zoon van David!' Tja, 'kinderen en dronkaards spreken de waarheid', zo luidt het spreekwoord. Zou dat het zijn, waarom Jezus hen laat doorzingen? Of zou het zijn dat Jezus ontroerd raakte door hun zingen en juichen. Want dat is toch prachtig? Ook als je in de kerk kinderen hoort zingen over God, je kan er gewoon een brok van in je keel krijgen. Ik weet nog wel dat ik een tijdje geleden bij een concert van Sela was en dat allemaal kinderen het lied 'Ik zal er zijn' zongen, nou dat raakt! ... Maar toch..., volgens mij was dat het *niet* waarom Jezus hen gewoon liet zingen, hoe mooi die kinderen misschien ook zongen of hoe waar het ook was wat zij Jezus toejuichten. Waarschijnlijk – laten wij maar heel nuchter zijn – hebben zij gewoon geroepen en gezongen wat hun ouders en de andere grote mensen aan het roepen waren. Zo gaat dat in een klimaatmars, of bij de inhuldiging van Feijenoord, of de verwelcoming van de koning... en zo ging dat waarschijnlijk ook toen op het tempelplein in Jeruzalem: kinderen doen gewoon de grote mensen na. Maar het gaat hier volgens mij om iets anders waarom Jezus voor deze kinderen in de bres springt en uit een psalm citeert 'uit de mond van jonge kinderen en van zuigelingen hebt U voor Uzelf lof tot stand gebracht', namelijk dit: zij waren *kinderen*. Kwetsbaar. Gemakkelijk te beïnvloeden. Weerloze

jongens en meisjes. Afhankelijk. Jonge mensen die nog heel veel moesten leren en ontdekken. Eigenlijk niet echt meetellend, naar de maatstaven van die tijd, waarin alleen de volwassen mannen werden geteld. *En daarom mochten uitgerekend zij hier een kring om Jezus vormen.* Want God laat namelijk Zijn macht schitteren in het kleine en in het kwetsbare. God kiest juist het zwakke, het onaanzienlijke, mensen die niet kunnen of die falen. God laat Zijn liefde voelen aan mensen die nooit vanuit zichzelf aan die geweldige liefde kunnen beantwoorden. God geeft aan mensen die niet zouden weten wat ze Hem zouden kunnen teruggeven. Daarom wil God Zichzelf verbinden aan kinderen, aan kinderen zoals Thijs. 'Dat vind ik zo mooi aan de kinderdoop', zo vertelde Wouter in het doopgesprek deze week, dat God al Zijn liefde aanzegt, terwijl kinderen daar nog helemaal niet zelf voor kunnen kiezen. Want dan heb je echt wat om op terug te vallen. Je valt niet terug op je eigen keuze, op je eigen geloof. Nee, dwars door al je twijfels, onzekerheid en falen in... mag je terugvallen op die genade van God, Gods genade voor kwetsbare, falende, zondige, afhankelijke mensjes zoals wij.

Ziet u ze staan? Die kinderen, wat gehandicapte mensen, wat mensen uit het achterland... Uitgerekend zij vormen een kring rondom Jezus. Een juichende menigte. Een opgewonden gezelschap. Vol verwondering en verwachting voor wat nog komen gaat... *Nu, dat is precies de kerk.* Als u een plaatje wilt hebben van wat nu een christelijke gemeente is, ga dan niet alle websites van kerken af. Want wij zijn precies zoals alle andere mensen in de samenleving: ook wij plaatsen vaak alleen maar leuke, gezellige foto's op de socials. Nee, hier heeft u een plaatje van de ware kerk, uit het Bijbelgedeelte van vanmorgen: een groepje kwetsbare mensen. Een groepje mensen die nog heel veel moet leren en fouten maakt. Soms zijn wij ook gewoon een groep eigenwijze, dwarse peuters. En op andere momenten weer net zo bang als een kind. En ieder van ons heeft zijn of haar eigen handicap: die lastige karaktereigenschap, die fouten uit het verleden die ons achtervolgen. Maar wij mogen een kring zijn rondom de Messias, een kring van kinderen rondom de Heere Jezus. Vol verwondering leven wij toe naar Kerstfeest om met elkaar te gaan zingen en juichen over de Koning Die is gekomen, Die bij ons mensen wilde zijn, gewoon mens in ons midden, mens in onze plaats zelfs. En vol verwachting kijken wij vooruit naar wat deze Koning nog meer zal gaan doen..., hoe Hij eens deze wereld helemaal onderste boven zal gooien – om het in termen van het Bijbelgedeelte te zeggen – en hoe Hij definitieve verandering zal brengen.

Zie jij, ziet u jezelf al in dat plaatje staan, dat zo wordt geschetst in die kring van kinderen rondom Jezus? Willen wij dat als kerk? Wil jij dat wel? Want zo als kind in de kring rondom Jezus, dat betekent dat je – volgens de maatstaven van toentertijd – waarschijnlijk niet meetelt in de samenleving. Dat je echt niet zoveel hebt te zeggen. Dat is wel even wennen hoor! Vooral als je als kerk zoals in ons land een aantal eeuwen lang een grote plek had in de samenleving, overal voor werd uitgenodigd, iedereen nog een beetje zondagsrust hield (kerkelijk of niet) en er met respect naar je werd gekeken als je op het tempelplein flaneerde... Maar

misschien gaan wij juist in deze tijd dus weer terug naar waar wij als kerk moeten zijn: dat de kerk wordt gezien als een stelletjes goedgelovige, onnozele kinderen, kinderen waarvan men soms liever had dat ze even de mond hielden in plaats dat ze door alles heen maar door bleven zingen en roepen.

Willen wij zo worden als een kind? Want daar riep Jezus Zelf Zijn leerlingen in een eerder stadium al toe op. Worden als een kind. Dan gaat het niet om het onbevangen geloven als een kind, het kinderlijk vertrouwen... hoe bijzonder mooi en goed dat ook is... maar dan gaat het om *de bereidheid om de plaats in te nemen van een kind*: om de minste te willen zijn. Om je plaatsje af te staan aan een ander, omdat je de ander belangrijker acht dan jezelf. Dan gaat het erom dat je je geldingsdrang laat varen. Dat je niet boven een ander hoeft te staan of mee hoeft te doen met de groten der aarde. Dat je kwetsbaar durft te zijn. Dat je ook bereid bent om je te laten corrigeren. Om te leren. Dat je op sommige momenten bereid bent te verdragen, te aanvaarden, omdat je als volgeling van Jezus niet leeft van je rechten, je eisen, je zelfbeschikking.

Is iets van dit kind-zijn-in-de-kring-van-Jezus zichtbaar geweest in uw leven de afgelopen week? Iets van die bescheidenheid, die eenvoud, in uw woorden, in hoe u met een ander omging? Of leek u misschien meer op die Schriftgeleerden en Wetsgeleerden die op een afstandje naar Jezus stonden te kijken, gefrustreerd dat zij weinig tot geen belangstelling ontvingen en heel wat te klagen hadden over de gang van zaken op het plein? De kerk, de gelovigen, zij mogen zich door het geloof in Jezus kind van God weten. Een eretitel! Maar kind zijn volgens de maatstaven van die tijd, dat was incasseren, verdragen. De minste willen zijn. Bereid zijn om te dienen. Nederig zijn. Bereid zijn om gevormd te willen worden, te willen veranderen en de benodigde pijn daarvoor willen verdragen. Ik hoop dat mensen dat aan ons mogen zien... en dat onze hemelse Vader dat ook van u mag zien.

Mooi hè, die zingende en juichende kinderen rondom Jezus? Ze waren – als ik een gemiddeld kind inschat – niet bezig met 'hoe kom ik over?', 'zing ik wel zuiver?', 'wat zouden anderen ervan denken?' Nee: Jezus! Die Koning! Daar ging het om!... 'Zullen wij met die kinderen mee blijven zingen in deze wereld? Gewoon in de kerk blijven zingen... voor Jezus. En in je dagelijks leven Hem de lof toebrengen, juichen voor de Heer in wat je doet en wat je laat voor Hem. Ook al vinden anderen het gek. Ook al gaat je hele planning in de war. Ook al kan je niet inschatten wat het allemaal betekent voor de dag van morgen. 'Wees niet bezorgd voor morgen', zo leerde Jezus. Logisch, want daar zijn kinderen vaak niet zo mee bezig. Hun hemelse Vader weet immers wat zij nodig hebben.

'Uit de mond van jonge kinderen en van zuigelingen hebt U voor Uzelf lof bereid. Gods lof klinkt op deze wereld dwars tegen alle gebrul en gebral in, dwars tegen alle angstaanjagende herrie van wapens en geweld in. Gods lof klinkt tegen alle populaire liedjes in over ik, mij en mijzelf. Gods lof klinkt uit de mond van kwetsbare gelovigen en soms zingen ze tegen hun eigen twijfels of hun eigen levensmelodie in. Gods lof klinkt uit de mond van kwetsbare gelovigen, overal

verspreid op de wereld, die samen een bonte kring rondom Jezus vormen.

Laten wij Hem de lof blijven brengen, want daarin zal Gods kracht schitteren, zo belooft Psalm 8. Ja, Psalm 8 zegt het zo: 'uit de lof van kinderen zal God een sterk fundament leggen, omwille van de tegenstanders.' Deze woorden hoorden wij niet precies uit de mond van Jezus, maar dat heeft te maken met de manier van citeren uit die tijd. In die tijd citeerde men soms een vers of tekst uit de Bijbel en dan klonk de hele context van dat ene vers of die ene tekst daarin mee. Nu in Psalm 8 staat: uit de mond van kleine kinderen en zuigelingen hebt U een sterk fundament gelegd... omwille van Uw tegenstanders..., om de vijand en wraakzuchtige te laten ophouden (we zullen het straks gaan zingen). Dus: tegen alle geweld in, tegen alle hardheid en egoïsme in, tegen alle wedijver en onverdraagzaamheid in, tegen al die soorten vijanden in, blijven wij als kinderen van één Vader zingen in al onze kwetsbaarheid. Want God zal Zijn kracht laten schitteren in onze kwetsbaarheid.

Ik sluit af: de Koning is gekomen. Wij gaan het straks met Kerstfeest vieren. Maar wat een Koning hè? Als baby gelegd in een kribbe. Als Messias rijdend op een ezel. De Koning Die orde op zaken komt stellen. Hij haalde de bezem door alle economische bedrijvigheid en menselijke drukte op het tempelplein. Nu, dat is een voorbode van wat deze wereld staat te wachten: het oordeel van God over alles waar wij zo druk mee zijn. Straks eindelijk gerechtigheid. Eindelijk recht. En God de eer. Een nieuwe toekomst. Want de Koning komt eraan!

Hij komt... om dan voor altijd in de kring van Zijn kinderen te verkeren. Hij zal straks het centrum zijn van talloze kwetsbare kinderen, die straks voor altijd zullen zingen. Zelfs de stem van die zuigelingen die op deze aarde niet eens de kans hebben gekregen om te zingen, ook die stem zal straks worden gehoord. Ook zij zullen straks meezingen. Straks zullen Gods kinderen een prachtig koor vormen, een vrolijke massa van jong en oud, zonder handicaps, zonder scheidslijnen, een vrolijke massa van jong tot oud, die God de lof toe brengt en zo daarin opgaat dat zij zichzelf en ook de tijd helemaal vergeten. Eeuwige vreugde.